

FOMENT

Portaveu oficial en les comarques tarragonines, del partit d'Unió Federal Nacionalista Republicana

ANY VIII.

REUS, divendres 18 de Juliol de 1913

Núm. 166

GRAN HOTEL DE LONDRES

ESTABLIMENT DE PRIMER ORDRE
LUXOSAS HABITACIONS

QUARTO DE BANY I DUTXA

AGUSTI CASANOVAS

Cotxes a tots els trens — Plaça de Prim - REUS — Telefon núm. 29

SALO DE LECTURA, PIANO I VISITES

SERVEI DE GRAN LLUIMENT

— PER A BANQUETS

MUNDIAL PALACE

COBERTS DESDE 3'50. — RESTAURANT INSTALAT FRENTE AL MONUMENT DE COLON. — TELEFON 763. — BARCELONA

Tots els dies de 12 a 3 concerts. — Els divendres plat del dia sopa BOUILLEBAISSE. Dissapte menú corrent i vegetarià. — Gran menjador per a 500 comensals. — Esplèndida il·luminació. — Servei esmerat. — Cuina selecta. — Perruqueria i banys.

TEATRE CATALA

Dos grans artistes, l'Ignasi Iglesias i l'Enric Borrás, van a portar el nostre Teatre a Paris, donant-se les representacions en nostra gloriosa llengua

Després d'haver-nos passat tant temps queixant-nos no ja de la crisi, sinó de la decadència del Teatre Català, després d'haver-nos entretingut en atribuir a uns i altres les culpes d'aquest suposat decadiment de la nostra dramàtica, i adhuc quan ja tots havíem convingut en un pessimisme depriment, una nova sensacional de llavis de l'Ignasi Iglesias ens ha portat i estem segurs que portarà a tots els nostres lectors, aquella fe intrèncable i aquell entusiasme patriòtic que ha inspirat a l'il·lustre autor de "Foc Nou" tant excel·lents i tant esplendorosos optimismes.

Potser la cosa en sí no és més que un afer senzill de teatre, una combinació d'empresa arriscada i original que pot atraure la atenció de la gent (que's dedica a aquesta mena de negocis per a veure les resultancies econòmiques que'n poden sortir, però és evident que en el fet hi ha una significació i transcendència que traspassa ja els límits d'aquesta reduïda esfera i que ha de repercutir fortament en totes les ramificacions de la nostra intel·lectualitat nacional.

Dintre l'hivern vinent s'estrenarà en el Teatre de Novitats, de Barcelona, una obra catalana en la qual hi pendran part nombrosíssims artistes i per a la qual s'hauran de pintar quatre decoracions, constituint dita estrena un important aconteximent artístic. L'obra de referència està inspirada en el magne problema de la nostra terra, el greu dolor de les nostres classes proletaries que són llençades de la patria per la miseria. L'exode d'energíes i d'amors i d'intel·ligències cap a aquestes terres de l'il·lusió que més enllà de l'Atlàntic ofereixen a canvi dels afectes més cars, un

mos de pa. Se titula "Els Emigrants" i com totes les produccions del nostre estimat amic, e. tà saturada d'un optimisme reconfortador i està inspirat en aquell sant amor a la terra i al treball que tant ha enlaira a l'autor de "Les Garces".

Però hi ha més encara. L'Enric Borrás, que ara està donant en dit teatre una curta temporada amb la traducció de "Foc follet" de l'Iglesias i que després en el Parish de Madrid hi aguantarà la temporada d'hivern donant a conèixer aquesta obra i altres del teatre català, per la data de l'estrena de "Els Emigrants" anirà a Barcelona i incorporant-se a la companyia que l'autor haurà format, s'encarregarà de desempenyar el paper de protagonista.

Això podem celebrar-ho com una mena de reincorporació de Borrás al nostre teatre, com un retorn del fill pròdic a la casa, pairal que a canvi del més esplèndid i honorós aculliment, reb els tresors de coneixements i d'experiència que li hagi recollit aquell en el seu romiatge.

Però aquesta incorporació se realitzarà després d'un mode més gran i a major gloria, no del nostre teatre sol, sinó de la nostra patria.

D'"Els Emigrants" se'n donaran únicament tres representacions i després d'aquestes, s'organitzarà una escullida companyia catalana, al cap de la qual hi figurarà el nostre famós actor, i d'acord amb lo que s'ha convingut en pactes que s'acaben de firmar, marxarà a Paris a donar-hi tres representacions de l'obra estrenada a Novitats i de les més capdals del teatre Català, però representades EN EL SEU PROPI I GLORIOS IDIOMA.

Pels nostres lectors serà un

goig veure que l'Enric Borrás està ben disposat a prestar la seva valiosa cooperació al triomf del teatre català a l'estranger i saber que en els moments de fervor patriòtic la seva ajuda no's manca. Mes, segons un estimat confrare, que ha sentit com aquest gran artista parla d'aquest gran propòsit, com se dol de que sense haver entès—segons ell—les intencions que l'han guiat en determinades campanyes teatrals, se l'ha suposat poc patriota i com explica el seu desig de que se'l tingui per l'actor MES CATALA I MES CATALANISTA de la terra, vista la sincera emoció i el fogós apassionament de les seves exclamacions, se pot ben assegurar que en Borrás torna a ser nostre, més ben dit, no ha deixat d'esser nostre.

L'empresa es portada a terme per aquest entusiasme de Borrás i perquè l'Ignasi Iglesias creu en Catalunya i en el seu teatre i té activitats incansables per tot quant ell pugui fer triomfar positivament. Els entusiasmes de aquests dos gran artistes no son les il·lusions infantils dels que's creuen vencedors, conquistant a Madrid. El teatre català, la literatura catalana, dit sigui sense petulancia, amb tota convicció, amb tota serenitat, no's pot donar per triomfadora amb els aplaudiments de la capital espanyola; té d'aspirar a esser regonégut davant d'Europa.

I ara que ja es un fet la representació de teatre català en català a Paris, hem de dir que tenim plena confiança en el seu èxit. Les obres del nostre teatre podran tenir tantes deficiències com vulguin els meticulosos i els crítics; però no son frívols, ni buïdes, ni arcaïques, com, segons l'Azorín, son les produccions teatrals castellanes, avalades sols pels mercats sudamericans, com a tota glorificació estrangera.

Les nostres son vigoroses, son fortes; son expressió d'un poble que té ansies i neguits que han de vibrar per primera vegada davant de la capital d'Europa i que no dubtem conquistarà l'aplaudiment de públics selectes.

ACTUALITAT MADRILENYA

Amb motiu d'haver publicat "Las Noticias" de Barcelona una carta del seu corresponal a Madrid en la que atacava dursament al comte de Romanones, s'ha promogut tan gran revolució política, que actualment no's parla de altra cosa en tots els cercles polítics i entre periodistes.

Aquesta correspondència ha sigut reproduïda pels diaris madrilenys "La Mañana" i "La Tribuna", i a l'esser coneguda per què exaltat tant, que fins ha qualificat de presidari al seu autor, protestant i negant en rodó lo que en ella s'afirma.

Per a que's vegi com està l'ambient de caldejat per aquesta carta, còpiem les següents notícies que ahir vingueren de Madrid:

"La Mañana" reproduceix el ja famós article de Pimentel, publicat en "Las Noticias", de Barcelona, i "La Tribuna" diu que no torna a reproduir-lo avui i en els dies successius per falta d'espai, però copia novament els paràgrafs més sortints de l'article.

L'assumptu en els dos dies que d'ell ve parlant-se ha pres relleu tal que entre periodistes i polítics no's parla de res més.

"La Mañana", després de reproduir l'article, comenta les declaracions del comte de Romanones sobre dit treball periodístic i al·ludeix al viatge del comte a Paris, dient que entre l'estupefacció dels diplomàtics i vestit amb l'uniforme de president del Consell firmà i gestiona la resolució d'alguns assumptes particulars.

També es refereix al propòsit de perllongació del passatge de la Castellana, que motivarà—diu—que'l comte de Romanones se despregui de terrenys que importaran 14 milions de pessetes.

Altres periòdics recullen judicis i formulen comentaris sobre l'article de "Pimentel", que molts se saben quasi de memòria.

Ara la curiositat de la gent està en averiguar quies "Pimentel". S'ho pregunten els uns als altres i els més s'inclinen a classificar-lo en el grup dels dissidents, ja com firmant del manifest, ja com amic del senyor Garcia Prieto, ja com un ex-governador.

Per a que nostres lectors pugna formar-se idea de l'importancia la publicquem a continuació:

"DESDE MADRID

Alba se impone.—El desaliento del conde de Romanones.—Sus negocios en Marruecos y los duros sevillanos.—Una

frase feliz de Sánchez de Toca.—Con las Cortes actuales puede gobernar Garcia Prieto.

El señor presidente del Consejo está desde hace días, mustio, cabizbajo y pensativo. La sonrisa de conejo que le caracterizaba, ha desaparecido de su escánelido y melancólico rostro. Cuantas personas le visitan observan su decaimiento físico, y sus íntimos comienzan a preocuparse, temiendo complicaciones de índole moral.

Ya no da rienda suelta a su chispeante ingenio, ni destroza tanto la gramática en sus charlas diarias con los periodistas.

Como si fuera hombre sesado y odo aparecer reflexivo y pensador.

¿Qué causas motivan este cambio radical que se observa en el jefe del Gobierno?

Unos dicen que a pesar de su desmedida ambición de mando, comienza a convenirse de su carencia absoluta de aptitudes, de condiciones y de medios, para presidir un Gobierno con autoridad y con prestigio.

Dicen otros que las causas de sus preocupaciones y melancolías, no son las cuestiones de Gobierno, que por desconocerlas casi todas y no serle posible penetrar en el fondo de ellas ni apreciar su magnitud, concedelas escasa importancia aunque la tengan en grado sumo.

Algunos atribuyen el visible desaliento del señor conde a la situación de inferioridad en que le ha colocado el señor ministro de la Gobernación, quien abusando de su superioridad intelectual y demostrando carácter y energía ha conseguido imponerse.

Es cierto, ciertísimo, que el señor Alba se ha impuesto al presidente y a muchos de sus compañeros, lo cual no es de extrañar, puesto que el talento sobresale y se impone siempre, y en la tierra de los ciegos el tuerto es rey, pero ni por ello ni por nada de lo indicado anteriormente, está amarillo y con ojeras el señor presidente del Consejo.

La explicación de este enigma nos la da una persona que conoce a fondo al señor conde de Romanones.

Oigámosle, pues. Se trata de un respetable y prestigioso anciano liberal y monárquico de abolengo.

La guerra; sí, señor, la guerra le preocupa mucho; pero los negocios que tiene en Marruecos le preocupan mucho más.

¡Las minas... las minas de Africa...!

¡Muchas minas!
—Cuántas preocupaciones le han costado y lo que es más temible, cuántos disgustos y compromisos serios pueden proporcionarle!

Seguro estoy de que el pobre Alvaro que es todo desinterés y abnegación— pues en este terreno no le conocen bien los muchos que le critican—perdería gustoso su dinero ni no estuviera ya vivamente interesado en amor propio, Pero en las cuestiones de amor propio, no cede. ¡Es tan delicado!

Yo le conozco a fondo. Si se tratara de pesetas, aunque fueran muchas, las despreciaría; pero la cuestión se ha complicado tanto y ha tomado un carácter grave, que puede dar lugar a la intervención de Alemania, y eso le sujeta.

Ya sabe usted, porque es del dominio público que la propiedad de las célebres minas de hierro de Marruecos, se la disputan al conde y a sus consocios, unos poderosos súbditos alemanes que gozan de grande y legítima influencia en el maltrecho Imperio.

Unos y otros alegan su mejor derecho, fundándose en las autorizaciones concedidas por el Sultán y por el Raisuli. Hay un litigio; el ministerio de Estado creo que ya hace tiempo tuvo que intervenir en el asunto.

Los españoles mientras se solucionaba la cuestión siguieron trabajando y quisieron exportar minerales. El embajador de Alemania intervino oficialmente y se impidió la exportación.

La cuestión es muy intrincada. De ella otro día con más tiempo, le daré detalles que son muy curiosos. Para mi finalidad, bástale saber que tiene la representación, como abogado, de los alemanes el gobernador del Baucó de España señor Cobián y que el pobre Alvaro se encuentra en situación crítica y difícil por tener la desgracia de ser presidente del Consejo de ministros en los momentos en que los tribunales españoles han de resolver el litigio en el que él es parte interesada.

Nadie que le conozca puede poner en duda su intachable honorabilidad; pero algún mal intencionado, a falta de otras armas con que combatirle puede encontrar en ello una formidable y como la política no tiene entrañas—y esto Alvaro lo sabe muy bien—se presta el asunto a que se tergiverse al divalgar y sirva de bandera a las masas incultas y a los enemigos de la guerra para atacar al jefe del Gobierno.

Y si esto ocurriera... ¡Pobre Alvaro!

—¿...? —No sería la primera vez, si se viera amenazado por el odio injusto de las masas alucinadas e inconscientes.

—¿...? —No. El desagrío de Sierra Almagre, no motivó ningún conflicto obrero. Fué un negocio malo en el que Alvaro tuvo seriamente comprometida gran parte de su cuantiosa fortuna, pero consiguió salvarla, traspasando el asunto a tiempo.

—¿...? —Tampoco. Algunos amigos de Alvaro, perdieron bastante dinero en la Compañía Madrileña de Panificación, pero él no, ni por ese asunto tuvo la menor preocupación.

—¿...? —El arrendamiento de la mina «Arayanes» de Jaén fué un gran negocio, pero le proporcionó serios disgustos.

De esto algo saben Barel y Alcalá Zamora y no digamos don Juan Navarrete y el señor Requejo, ministro y subsecretario de Hacienda respectivamente cuando finalizó el contrato.

Por este negocio ha sido muy combatido...

—¿...? —No es fácil acertar. Pero voy a satisfacer su natural curiosidad.

Se acuerda usted de la agitación que produjo en Madrid la recogida de los duros sevillanos.

Se preguntará usted con asombro qué relación había entre el señor conde de Romanones y los duros sevillanos? Absolutamente ninguna ¡pero el vulgo dió en decir los mayores desatinos y las masas inconscientes tomaron una actitud tal, que causó alarmante efecto en cuantos estimamos al conde.

Reuerdo que uno de los días en que la efervescencia era mayor, estuve a visitar a Alvaro y le encontré en su despacho, lívido y desencajado.

Sus primeras palabras denotaban la indignación y el pánico de que se hallaba poseído.

«Me voy a retirar—exclamó airado—de todos mis negocios. Mañana voy a dar orden de suspensión de trabajos en todas mis minas, y verán lo que hacen los millares de hombres a quienes doy trabajo.»

No es posible vivir así. Entra el ayuda de cámara y me dice una de las barbaridades que ha oído en la calle. La cocinera trasmite otra barbaridad que ha oído en la plazuela, y cuantos llegan con su asombro y sus relatos, me hacen comprender que la ola calumniosa crece, avanza y amenaza.

Yo creo que ahora le ocurre a Alvaro lo mismo que cuando la recogida de los duros sevillanos.

Se le puede aplicar la copla de la mujer enamorada.

Si Romanones está amarillo y con ojeras, no le preguntes qué tiene que está asustado de veras.

He ahí la única causa de su visible desaliento.

Un distinguido escritor que ha recorrido recientemente varias repúblicas americanas, tuvo ocasión de hablar, en la isla de Cuba, con el ilustre hombre público don Joaquín Sánchez de Toca.

Entre los distintos temas que motivaron su extensa y amena conversación, ocupáronse preferentemente de las cuestiones políticas de España, y al fijarse en las condiciones negativas del señor conde de Romanones para estar al frente de los negocios públicos, decía el escritor.

«No explico como es posible que presida el Gobierno de nuestra nación un hombre de tan escasos méritos, sin los talentos y cultura indispensables en todo estadista, y que cargue de la respetabilidad y de los prestigios necesarios para tan alto puesto.»

Pero todo tiene sus compensaciones. Pero todo tiene sus compensaciones. Pero todo tiene sus compensaciones. Pero todo tiene sus compensaciones. Pero todo tiene sus compensaciones.

Se hacen cálculos acerca de la vida que le resta al Gobierno y de lo que ocurrirá cuando caiga, que será para octubre o noviembre.

Los conservadores no quieren recoger el poder de manos del conde. Existen otras razones que impedirán su acceso al poder.

Créese con fundamento en la formación de otro ministerio liberal sin Romanones, quien se opondrá a ello resueltamente.

Los amigos del señor García Prieto aseguran que su jefe no tiene inconveniente en formar ministerio y en gobernar con las actuales Cortes.

Contaría con la benevolencia de los conservadores y de otras minorías y tal vez con el concurso personal y directo de don Melquíades Álvarez y de los reformistas que le han seguido en su evolución.

Los amigos del señor presidente del Consejo aseguran que éste se presentará a las Cortes y caerá allí. Busca una catada ruidosa.

PIMENTEL.

Seguim apuntant

Altra etzagallada possibleira

El defensor en la prensa, de l'Empresa Caballé, n'ha fet una com un cove, que nosaltres apuntem, per una banda per tractar-se de l'humor que gasten els defensor del monopoli d'ensà que aquest se'l escapa de les mans, i de l'altra, perquè es un fet sense precedents en els anys del periodisme reusenc.

Ens referim a la mala pensada que ha tingut aquell senyor a l'amenaçar al

director del nostre confrere «Diario de Reus» en portar-lo als tribunals si no li publica un rectificació que aquell va enviar a dit confrere amb pretensions de que fos publicada.

En el nomenclonador d'ahir del «Diario» va la carta amenaçadora i els ben encertats comentaris que'l confrere hi dedica.

Aquests possibilistes han perdut l'esma del tot, i l'acte incalificable del subjecte aludit, i més incalificable encara en gent que volen dir-se republicans, demòcrates i liberals, a ningú fa tant de mal com al mateix autor i als seus consellers.

«On s'es vist? Ont anirem a parar amb temperaments de la irascibilitat o aparent irascibilitat del defensor més apassionat i actiu del projecte Caballé? Seguint el seu sistema de publicar a la força després d'un comunicat totes les rectificacions que a qualsevol se li oocregués, els nostres diaris deuriem estar a la disposició del primer que'n volgués fer us.

Lo fet per aquell senyor, i ara parlem com a periodistes, amenaçant amb portar als tribunals al director d'un confrere pel sol fet de no creure aquest procedent el publicar una rectificació (enviada després d'un comunicat), té tanta importància que els periodistes reusencs hauríem de pendre part en l'assumpte si's porta a cap la dita amenaça.

La llibertat individual, els drets sagrats dels periodistes, denen estar a cobert d'uns biliosos i mal aconsellats.

«Ont anirem a parar! Per la nostra part, cengrem ja la simple amenaça al company de premsa, i diem de cor al director del «Diario» que'n té al seu costat en tot i per tot.

«Ara i sempre hem defensat i defensarem als que injustament se'ls vol molestar, siguin del color que valguin; i ara i sempre lluitarem amb totes les nostres forces per a que no surtin amb la seva els qui, com els possibilistes ara, tractin d'imposar se'nt coaccions i amenaces tant fora de lloc i injustificades.»

FRAGANT CONTRADICCIO

Pobre idea dels seus lectors de tenir «Las Circunstancias» quan abir l'any de reconèixer que's va equivocar al suposar que nosaltres no contestaríem per covardia al setmanari socialista, retirant les paraules grosseres i acanallades del seu repertori, que's dedicà en el seu article folletinesc «La traición de un partido a sus doctrinas y a su pueblo», sort dient: «Por fin se ha decidido FOMENT a contestar a «La Justicia Social», suposant que la nostra contestació que no s'esperava precisament al mateix dia en que's va tirar la gran planxa fos deguda a les seves bravates que no havien pogut llegir ençara.

No sab «Las Circunstancias» com fer ho per aparentar que contesta al nostre extens article del dimecres dedicat a estudiar els avenços del socialisme municipal que es la característica de tots els pobles moderns, en els quals la municipalització dels serveis públics de primera necessitat es un fet real i no una vana teoria, com se voldria fer creure als obrers de Reus per a decantar-los a defensar el vergonyós projecte de monopoli de les aigües.

I incorre «Las Circunstancias» en una fragant contradicció que nosaltres ens limitem a anotar sense comentaris per a edificació dels seus lectors i perquè el públic se convenci una vegada més de que'l paper possibilista no representa un ideal ni a homes de conviccions, doncs un dia diu una cosa y un altre dia defensa la contraria, per lo qual no es estrany que s'aferri en defensar un projecte impopular contra totes les consideracions de prudència i de justícia.

Al referir se al nostre article dedicat als socialistes font los notar la contradicció en que incorren al declarar-se partidaris del projecte Caballé i de que se desmunicipalitz el servei d'aigües de aquesta ciutat, diu «Las Circunstancias»:

«Pero, quando han soñado esto las lumbreras de FOMENT? En virtud del contrato Caballé, el servicio no se desmunicipaliza ni mucho menos.»

«No hay municipalista de buena fe que no convenga en que el contrato Caballé no afecta para nada a los principios.»

Això deia abir «Las Circunstancias». I en el número del dimars corresponent al dia 24 del mes passat, deia el mateix diari possibilista:

«También nosotros somos municipalistas pero no olvidamos que el «salvense los principios» es una interjección tan fundada en crueldades como en desaciertos... «los principios, con ser cosa tan pura, no deben ser, en todo momento y para todos los casos, un modo de código individual con articulado de prejuicios aplicables inflexiblemente y sin excepción a las realidades.»

I afegia l'articulista que la desmunicipalització—amb tot i qualificarla de aparent—del servei per la cessió que de él va a hacerse a la Compañía Aguas de Reus, sólo afecta meramente a los principios.»

De manera que no es un somni de las «lumbreras» de FOMENT lo de la desmunicipalització; i en quant allò de que «no hay municipalista de buena fe que no convenga en que el contrato Caballé no afecta para nada a los principios» se pot aplicar al mateix articulista de «Las Circunstancias» que en el número citat del mes passat, se declarava municipalista i reconeixia que la desmunicipalització a favor de l'Empresa afecta en un tot als veritables principis; per lo que tindrem que convenir que el redactor de «Las Circunstancias» que firmava aquell article, o no sab lo que es la municipalització, o es un municipalista de mala fe.

¡Todo por los principios!

Informació Local

Companya d'opereta i sarçuela que dirigeixen els senyors Fernández i Pellicer.

Per les referències que tenim dels artistes que componen la companyia—alguns ja coneguts de nostre públic—podem avançar que formen un conjunt ben notable.

És essent l'abono bastant crescut, tot fa esperar que realitzarà una profitosa campanya.

ESPUMOL BRAGULAT

Es el millor refresc: 14 rals kilo.—De venda en els bars, cafés i establiments de begudes.—Dipositari en aquesta: H. MARINÉ, plaça de Prim, drogueria. Hi ha frases de 10, 20 i 40 preses.

Hem rebut el quadern 12 de la celebrada biblioteca d'autors catalans «La Lectura popular», el qual publica articles de costums titulats «Si son servits» del festiu escriptor en J. Pous Massaveu.

Per al proper quadern s'anuncia «Llibret de versos» den Teodor Llorente.

Aquesta tarda a dos quarts de vuit celebrarà sessió de segona convocatori nostre Ajuntament.

El celebrat autor en Juli Vallmitjana ha acabat una nova producció escènica titulada «Cants d'Orient», que amb «Els zincalós» i «La Verge gitana», formarà una interessantíssima trilogia. En vista de l'impossibilitat d'estrenar dita obra, a causa de la crisi que a través el teatre català, el notable escriptor i comediógraf ha decidit imprimir-

la i un d'aquests dies se posarà a la venda.

Probablement estrenarà «Cants d'Orient» la companyia de l'Euric Borrás en la pròxima campanya de teatre català que efectuarà en el Espanyol.

Amb l'hermosa cinta de 800 metres, Zazá, i la en dues parts «El cor mai oblida» i d'altres, aquesta nit la Sala Reus donarà extraordinàries sessions de cine.

El guarda rural Joaquim Llorens distingí abir a tres brivalls de 9 a 10 anys que havien anat a fer bona provisió d'amelletes en una finca pròpera an aquesta ciutat.

Portats al quarteret municipal foren amonestats i entregats als seus pares.

Botiga i pis per a llogar i estanteria de la botiga per a vendre.—Carre-Major, 15, Sabateria GRAS, ont informaran.

«Geografia General de Catalunya».—Hem rebut els quaderns 221 i 222 de aquesta importantíssima obra que publica amb èxit merecent l'acreditada casa editorial Albert Martín, de Barcelona.

Ambdós quaderns van destinats a la descripció política-històrica social de Catalunya, deguda a l'erudit director d'aquesta Geografia don Francisco Carreras i Candí, alçant fins a la violent mort del virrey Santa Coloma a les roques de Sant Bertrán (1640).

No dubtem en recomanar-la a nostres lectors per ésser interessantíssima dita publicació i per la modicetat del seu preu (50 céntims quadern).

L'inspector regional del cos de correus don Josep Barroeta i el subinspector don Ramón Otto, se troben a Tarragona girant una visita a les oficines.

LLUM ELÈCTRICA. Làmpara Metal-T imperable, de filament metàl·lic trellat. Única verdaderament irrompible i la millor i més econòmica de totes les làmpares elèctriques. Des de 1 de juliol a 1/80 pessetes, de 5 a 50 buïes.—Lluís Escoll, arraval de Santa Agna n.º 40.—Casa degudament autoritzada per a instal·lacions elèctriques de totes classes, comptant amb personal tècnic exprefés per a dit servei.

ANUNCI

Al públic en general i en particular a tots els metalúrgics, propietaris, mestres d'obres i paletes.

La raó social abaix expressada, posa a es disposició el seu non taller en el ram de fundició de ferro, situat en el carrer del Doctor Robert (cantonada al de Sant Miquel), en quin s'ofereixen els seus serveis en tot lo referent an aquest ram.

Gran assortit de eines econòmiques perfeccionades, de totes classes i mides, aixís com peces soltes de totes classes, a preus somament reduïts.

Reus i juny 1913.

Roig Climent i Gual.

ESPECTACLES

SALA REUS Escallides sessions de cinematogra, tots els dijous, dissabtes i dies festius. Avui divendres grans sessions.—Programa compost tot d'estrenes.

TEATRO CIRCO Gran companyia d'opereta i sarçuela dirigida per J. Fernández i V. Pellicer.—Debut, 19 juliol 1913.

Personal artístic.—Primer actor i director, Josep Fernández. Mestre concertador, Vicens Pellicer. Altre mestre, Anton Mira. Primeres tiples, Carme Alfonso, Adela Piu, Lliberats Fernández. Tiples còmiques, Ampar Ferrer i Victoria Otto. Característica, María Hernández. Bariton, Manuel Fernández. Primer tenor, J. Garcia Romero. Segon tenor, Josep Franch. Tenor còmic, Miquel Tejada. Característic, Sal-

ALS VITICULTORS.

parteix amb dificultat, és necessària una quantitat major de sulfat per a produir els mateixos efectes i és freqüent l'obstrucció dels pulveritzadors quedant en el fons dels recipients la major part del sulfat fet, per l'excés de calç massa insoluble. Precisa recórrer al reactiu per a determinar, sense molesties ni gastos, quan la barreja de la solució de sulfat de coure amb l'aigua de calç, està en son punt i per a això recomanem el PAPER REACTIU SERRA de resultats excel·lents i preu ínfim.

MANERA D'EMPLEAR EL

PAPER REACTIU SERRA

Quan s'hagi tirat en la solució de sulfat de coure, una quantitat prudencial d'aigua de calç, se sumergeix en la barreja una tira de paper reactiu. Si aquest, permaneix blanc, és que no hi ha encara prou calç i se n'hi va afegint fins que, al sumergir-lo de nou, adquireixi el paper un color fort vermell.

CADA LLIBRET VAL 25 CÈNTIMS

FARMACIA SERRA

ARRAVAL DE SANTA AGNA, 80

REUS

VIDRES PLANS

VIDAL GERMANS I C.

Martí Napolità (Alcañiz), 7

REUS

IBARRA i C. Stat. en Cmta. SEVILLA

LINIA REGULAR DE GRANS VAPORS

Tots els dijous sortida fixa del port de Tarragona per a Valencia, Alacant, Cartagena, Almeria, Málaga, Cádiz (admetent càrrega per a Ayamonte i Isla Cristina, Huelva, Sevilla, Vigo, Villagarcia-Carril Corunya, Ferrol, Avilés, Santander, Bilbao, Pasajes i San Sebastián.—Servei ràpid eventual per a Galicia i Nort d'Espanya amb escales a Valencia, Alacant, Málaga, Sevilla, Vigo, Corunya, Santander i Bilbao, empleant solsament 14 dies en el viatge. — S'expedeix coneixement directe pera Larca i Sant Esteva Pravia amb trasbort al vapor "Luarca núm. 3," i per a Dunquerque als vapors de la Companyia Francesa "Dennis i d'Anzin".

Viatges extraordinaris a Palma de Mallorca

Unic servei fixe i setmanal per a Certe i Marsella tots els divendres

PROXIMES SORTIDES

Per a la Costa d'Espanya

Per a Certe i Marsella

Juliol	17	Vapor Cabo Oropesa	Juliol	18	Vapor Cabo Roca
"	24	" " Higuer	"	25	" " Nao
"	31	" " Roca	Agost	1	" " San Martín
Agost	7	" " Nao	"	8	" " San Vicente
"	14	" " San Martín	"	15	" " Toriñana

Per a més informes, al consignatari a Tarragona: En MARIAN PEREZ. - Real, núm. 32. - Telefon núm. 45

LA PIEL

LA SANGRE

La medicina depurativa racional es un medicament cuya importancia nadie ignora. No quiero hablar naturalmente de los fantásticos medicamentos que aparecen cada día y que se anuncian por propaganda más o menos lisonjeras; estos son mas peligrosos que útiles. Quiero hablar de una medicina seria, científica, teniendo por resultado, no solamente purgar la sangre de los «Humores» (materias agrias), de los « Virus » que le han invadido, sino tambien reconstruirla por decirlo así, clarificarla, devolverla su composición normal y ponerla al abrigo de toda corrupción ulterior. En las enfermedades de la Piel, por ejemplo, que se manifiestan por...

Botones, Humores, Eczemas, Furunculos, Herpes, Sarpullidos, Rojeres, Picazones, Apostemas, Enfermedades del cuero, Cabel-ludo, Evacuación de la nariz y de las orejas.

donde la sangre infectada lleva a las diversas regiones del organismo los virus morbosos que las envenenan; en donde la piel y las mucosas se cubren de Botones, Rojeres, Ulceras, el Depurativo Richelet produce un resultado casi instantáneo.

Ataca directamente la causa y accesoriamente los efectos de la enfermedad. Bajo su acción el germen se destruye y, por consiguiente, no hay de temer más las manifestaciones que provengan de su existencia. Además, el sujeto que padece Dermatitis (enfermedad de la piel) está prevenido, por decirlo así, por las manifesta-

ciones exteriores que se encuentre amenazado de perturbaciones internas, ligados por su origen mismo, a las que se producen en la superficie de la piel. Esto es como una advertencia característica que es menester tener mucho cuidado. Nos es superfluo decir que tal advertencia no es atendida en la mayoría de los casos; mientras que sería tan facil en este momento, por el empleo del

Tratamiento racional depurativo

desembarazarse, de una vez, de una incomodidad exterior desagradable y de un mal interior muy temible. Una vez terminado el tratamiento, la sangre viciada no solamente está purificada, sino que está regenerada. Además de la certeza de la curación, el Depurativo Richelet aun ofrece ventajas preciosas: Estas consisten en la simplicidad del tratamiento que no exige ni descanso, ni cesación de trabajo. Todas las personas que necesitan refrescar, purificar, clarificar la sangre y desembarazarse de los humores que contiene han de hacer uso de este depurativo y evitarán los gastos de medicamentos y tratamientos sin resultado que anuncian por todas partes.

Todos los ensayos tuvieron buen éxito, y no se ha producido jamás una recaída, después de la curación en la simplicidad del tratamiento que no exige ni descanso, ni cesación de trabajo. (Existe tambien un tratamiento para los niños de 3 años hasta 16.) Acaba el señor RICHELET de instalar depósitos de su tratamiento en todas las boticas y droguerías de España.

Un folleto, en lengua castellana, tratando de las enfermedades de la piel, ha de ser remitido gratuitamente, (por los depositarios), a todas las personas que lo piden. Para obtener tambien gratuitamente este folleto basta dirigirse al señor

L. RICHELET

13, rue Gambetta, en París (Francia)

De venta en Reus: A. Puyed Lloberas, Llovera 47.—Antonio Serra, Arrib. Sta. Ana 80.

EL BRUCH

Domicili social: Concepció, 14

REUS. L'unió fa la força

Associació Mutua de Segurs sobre la Vida, legalment constituída amb arreglo a la llei de 14 de maig de 1908, per lo tant intervinguda i fiscalitzada per l'Estat.

Fi de l'Associació. — L'Associació EL BRUCH, permet erar i constituír un dot per als fills, una herencia per a la familia i en particular un capital per a matrimoni que pensin en el dia de demà en que la soletat d'un dels dos pot causar-los la miseria. Els sollicitants denen tindre en compte que sols abonant en els quatre primers mesos del seu ingrés una módica quantitat per a gastos d'administració, podran assegurar un capital de 1.000 a 50.000 pessetes a base del verdader mutualisme.

Pólices pagades fins a la fetxa 12, havent desembolsat 235'70 i cobrant els seus hereders 4.744'00 pessetes. Quotes assegurades 1.293, formant un Capital inscrit de 1.293.000 ptes.

(Anunci aprovat per la Comissaria General de Segurs).

La correspondencia al Director General tota A. Bieto Baldrich